

Sygn. akt VII U 2931/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2019 r. w Warszawie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 29 kwietnia 2019 r. znak:(...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. K. prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. na rzecz K. K. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2019r. K. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 kwietnia 2018r., znak: (...) odmawiającej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczony zarzucił naruszenie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2017r., poz. 664 ze zm.), ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r., Nr 1270 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do rekompensaty (odwołanie z dnia 27 maja 2019r., k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 czerwca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania K. K. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że odwołujący udowodnił jedynie 11 lat, 2 miesiące i 21 dni pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia u A. J., gdzie ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 1 lutego 1996r. do 18 września 1999r., albowiem z przedłożonego świadectwa wykonywania

pracy w szczególnych warunkach wynika, że wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej powyżej 3,5 ton. Powyższe pozostaje jednak w rozbieżności z zaświadczeniem z dnia 25 kwietnia 2018r., z którego wynika, że ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy pow. 3,5 t. – mechanika. W ocenie organu rentowego jedynie w sytuacji kiedy praca kierowcy – mechanika jest wykonywana w kanałach remontowych spełnia ona kryteria pracy w szczególnych warunkach. Powyższe jednak nie wynika z przedłożonych dokumentów, wobec tego odwołanie powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 12 czerwca 2019 roku, k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. K., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia 31 maja 1971r. do 17 lutego 1972r. oraz w okresie od 17 maja 1972r. do 1 września 1972r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. na stanowisku robotnika, a w okresie od 16 lutego 1973r. do 14 grudnia 1973r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Następnie w okresie od 7 stycznia 1974r. do 6 stycznia 1977r. był zatrudniony na stanowisku maszynisty w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w P.. W tym też okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych wymienioną w wykazie A, dziale V poz. 3 pkt 2 stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983r., na dowód czego pracodawca wystawił mu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach. Następnie w okresie od 10 lutego 1978r. do 8 sierpnia 1978r. K. K. zatrudniony był na stanowisku operatora koparki w (...) w K., a w okresie od 13 października 1978r. do 19 kwietnia 1980r. pracował jako pomoc dołowa pod ziemią oraz w okresie od 20 kwietnia 1980r. do 30 kwietnia 1986r. jako konserwator maszyn i urządzeń przeróbki mechanicznej węgla – ślusarz w Kopalni (...) w S.. Pracodawca wystawił K. K. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresie od 13 października 1978r. do 30 kwietnia 1980r. na stanowisku pomoc dołowa pod ziemią, wymienionym w wykazie A dziale I poz. 1 pkt 75, oraz w okresie od 20 kwietnia 1980r. do 30 kwietnia 1986r. na stanowisku konserwator maszyn i urządzeń przeróbki mechanicznej węgla – ślusarz, wymienionym w wykazie B dziale IV poz. 9 pkt 2. W okresie od 1 listopada 1986r. do 31 grudnia 1990r. K. K. był zatrudniony jako hydraulik mechanik, główny mechanik oraz kierownik tech. w Zakładzie (...). W okresie od 13 czerwca 1986r. do 31 sierpnia 1986r. pracował na stanowisku kier. rejonu sklepów branży metal. – sanitarnej w Stołecznym Związku Spółdzielni Rolniczych (...) Zakład Handlu w R.. Następnie był zarejestrowany w Urzędzie Rejonowym Biura Pracy jako bezrobotny w okresie od 12 lutego 1991r. do 31 lipca 1991r. W okresie od 2 sierpnia 1991r. do 28 maja 1992r. pracował na stanowisku mechanika – elektryka w Przedsiębiorstwie Produkcyjnym (...) w Ł.. W okresie od 1 września 1992r. do 9 listopada 1992r. był zatrudniony jako pracownik fizyczny w (...) s.c. w miejscowości C.. W okresie od 24 grudnia 1992r. do 23 marca 1993r. był zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny, a od 1 lipca 1993r. do 31 marca 1994r. pracował na stanowisku kierowcy w (...) Ltd. w W.. Pracodawca wystawił K. K. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach za powyższy okres wskazując, iż wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Następnie K. K. był zatrudniony u A. J. prowadzącego firmę (...) i Opału od 1 lutego 1996r. do 18 września 2006r. na stanowisku kierowcy – mechanika. Nie wykonywał jednak pracy mechanika. Na powierzonym mu stanowisku K. K. codziennie, w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton, głównie J.. Samochodem tym, bądź innym, ale także o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton, jeździł na (...) po węgiel, po cement do W. oraz do tartaku na P.. W razie pilnej potrzeby dokonał naprawy samochodu, którym się na co dzień poruszał. Naprawą samochodów u pracodawcy zajmowały się wtedy firmy zewnętrzne (świadectwa pracy z 18 lutego 2002r., k. 2-3 a.r. tom I, k. 20-20v a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 18 lutego 2002r., k. 4 a.r. tom I, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 28 lutego 2002r., k. 19 a.s. świadectwo pracy z dnia 9 sierpnia 1978r., k. 5 a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 21 lutego 2002r., k. 6 a.r. tom I, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 21 lutego 2002r., k. 21 a.s., świadectwo pracy z dnia 2 stycznia 1991r., k. 9 a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 29 sierpnia 1986r., k. 8 a.r. tom I, zaświadczenie z dnia 1 sierpnia 1991r., k. 10 a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 28 maja 1992r., k. 12 a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 9 listopada 1992r., k. 13 a.r. tom I, decyzje, k. 14 a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 31 marca 1994r., k. 16 a.r. tom I, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, k. 20 a.s. zaświadczenie, k. 18 a.r. tom I, świadectwo pracy z dnia 18 września 2006r. zeznania świadka R. Z., k. 30v. a.s., zeznania świadka H. P. (1), k. 31 a.s., zeznania świadka A. J., k. 31 a.s, zeznania ubezpieczonego K. K., k. 31v.-32 a.s.).

W dniu 6 kwietnia 2018r. K. K. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył kwestionariusz zawierający informacje dotyczące okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek o emeryturę 6 kwietnia 2018r. wraz z załącznikami, k. 1-7 a.r. tom IV).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 maja 2018r. wydał decyzję znak: (...) o przyznaniu emerytury (decyzja z dnia 21 maja 2018r., k. 8 a.r. tom IV).

K. K. w dniu 29 maja 2018r. złożył wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno – rentowego (wniosek o ponowne przeliczenie emerytury z 29 maja 2018r., k. 10 a.r. tom IV).

W dniu 7 czerwca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję o przyznaniu emerytury (decyzja z dnia 7 czerwca 2018r., k. 12 a.r. tom IV).

W dniu 27 lutego 2019r. K. K. złożył wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno – rentowego z rekompensatą z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu oraz świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych (wniosek z dnia 27 lutego 2018r. wraz z załącznikami, k. 17-27 a.r. tom IV).

W dniu 15 marca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję o przeliczeniu emerytury, a w innej decyzji z tego samego dnia odmówił K. K. prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunku posiadania 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Na podstawie przedłożonej dokumentacji udokumentował okres 11 lat, 2 miesięcy i 21 dni pracy w szczególnych warunkach, tj.: od 7 stycznia 1974r. do 6 stycznia 1977r., od 13 października 1978r. do 30 kwietnia 1986r., od 1 lipca 1993r. do 5 grudnia 1993r. oraz od 4 stycznia 1994r. do 31 marca 1994r. Do okresu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono natomiast zatrudnienia od 1 lutego 1996r. do 18 września 2006r. w (...) A. J., ponieważ przedłożone przez ubezpieczonego zaświadczenie z dnia 25 kwietnia 2018r. nie spełnia wymogów formalnych (decyzja o przeliczeniu emerytury z dnia 15 marca 2019r., k. 29 a.r. tom IV, decyzja odmawiająca prawa do rekompensaty z dnia 15 marca 2019r., k. 31 a.r. tom IV).

W dniu 9 kwietnia 2019r. K. K. przedłożył do organu rentowego świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w wydane przez A. J. prowadzącego firmę (...), w którym zostało wskazane, że w okresie od 1 lutego 1996r. do 31 grudnia 1999r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych, wymienionym w wykazie 7 dziale VIII poz. 2 pkt 2, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, k. 34 a.r. tom IV).

W dniu 29 kwietnia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...) odmawiającą prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szkodliwych, ponieważ ubezpieczony nie spełnił warunku posiadania 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że na podstawie przedłożonej dokumentacji uznano, że K. K. udokumentował okres pracy w warunkach szczególnych wynoszący 11 lat, 2 miesiące i 21 dni. Jako okresu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględniono natomiast okresu zatrudnienia od 1 lutego 1996r. do 31 grudnia 1999r. na podstawie świadectwa pracy w szczególnych warunkach przedłożonego w dniu 9 kwietnia 2019r., ponieważ istnieją rozbieżności w stanowisku pracy. W zaświadczeniu o zatrudnieniu z dnia 25 kwietnia 2018r., jak również w świadectwie pracy z 18 września 2006r. pracodawca podał stanowisko kierowca - mechanik, natomiast w ww. świadectwie wskazał stanowisko kierowca (decyzja z dnia 29 kwietnia 2019r., k. 35 a.r. tom IV).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów obejmujących wymienione dokumenty, zeznania świadków oraz dowód z przesłuchania ubezpieczonego.

Dokumentom Sąd w pełni dał wiarę, tym bardziej że strony sporu ich nie kwestionowały. Co prawda odnośnie świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez A. J. organ rentowy zgłaszał zastrzeżenia, wskazując na rozbieżności w oznaczeniu stanowiska pracy, Sąd jednak ten dokument ocenił jako wiarygodny, a zarazem potwierdzający to, co z niego wynika, z powodów, o których dalej będzie mowa.

Zeznania świadków: R. Z., H. P. (2) i A. J. Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadkowie znali ubezpieczonego, przez wiele lat pracowali z nim w tym samym zakładzie pracy i na tych samych stanowiskach co on (dot. R. Z., H. P. (2)), natomiast A. J. był pracodawcą ubezpieczonego, wobec czego Sąd dał wiarę ich zeznaniom w zakresie specyfiki wykonywanej pracy na stanowisku kierowcy i rodzaju czynności, jakie realizował ubezpieczony. W ocenie Sądu również okoliczności oznaczenia stanowiska pracy w zaświadczeniu i świadectwie pracy zostały zarówno przez A. J., jak i przez ubezpieczonego wyjaśnione w sposób przekonujący i logiczny. Ponadto treść zeznań świadków i odwołującego była zbieżna ze sobą, a ich postawa w trakcie przesłuchania nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd dał również wiarę zeznaniom ubezpieczonego odnośnie przebiegu zatrudnienia u A. J. oraz rodzaju i charakteru wykonywanej przez niego pracy. Zeznania ubezpieczonego znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
(...)Oddział w W. z dnia 29 kwietnia 2019r. podlegało uwzględnieniu.

Regulacja dotycząca prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o którą ubiegał się K. K., została wprowadzona do ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2018r., poz. 1924). Art. 2 pkt 5 tej ustawy zawiera definicję rekompensaty rozumianej jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Z kolei warunki jej przyznawania oraz sposób jej obliczenia wskazują art. 21 – 23 zamieszczone w Rozdziale III (...). Art. 23 stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę oraz, że przyznawana jest ona w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W art. 21 ust. 1 ustawy wskazano natomiast, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Z art. 21 ust. 2 ustawy wynika zaś, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, o której mowa w cytowanych przepisach, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazywane art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej oraz 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Z kolei w art. 21 ust. 2 tej ustawy została zawarta przesłanka negatywna, którą stanowi nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Może ona budzić wątpliwości, gdyż literalna wykładnia tego wyrwanego z kontekstu normatywnego przepisu może prowadzić do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa

do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Do prawidłowej interpretacji tego przepisu konieczne jest jednak zastosowanie wykładni systemowej, która prowadzi do przepisu art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego. Z kolei z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku. W tych okolicznościach warunek sformułowany w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na prace w warunkach szczególnych, obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Nabycie prawa do takiego tylko świadczenia stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty. Natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 maja 2017r., III AUa 2047/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 grudnia 2015r., III AUa 1070/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2017r., III AUa 529/16).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy należy wskazać, że nie zachodzi negatywna przesłanka przyznania K. K. prawa do rekompensaty. Ubezpieczony nie miał przyznanego prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na prace w warunkach szczególnych. Decyzją z dnia 21 maja 2018r. przyznano mu prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym.

Wobec powyższego, celem ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do rekompensaty należało zbadać spełnienie przesłanek pozytywnych, o których była mowa. Analiza cytowanych przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzi do wniosku, że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948r., które przed 1 stycznia 2009r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podobnie jak przy ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, tak przy ustalaniu prawa do rekompensaty będą uwzględnione tylko okresy, w których praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zdaniem Sądu, K. K. spełnił przesłanki pozytywne konieczne do tego, by uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury pomostowej i legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przypadającym przed 1 stycznia 2009r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwane dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego, do którego należy się odwołać na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazuje w § 2 ust. 1, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W przypadku ubezpieczonego, któremu ZUS uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okres 11 lat, 2 miesiące i 21 dni, należało doliczyć również okres pracy od 1 lutego 1996r. do 31 grudnia 1999r. Według organu rentowego okresu tego nie można było uwzględnić z uwagi na rozbieżności między świadectwem pracy w warunkach szczególnych a innymi dokumentami. Odnosząc się do wskazanej okoliczności należy podnieść, że w sprawie o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych – analogicznie w sprawie o prawo do rekompensaty - należy ustalić faktyczny rodzaj i zakres powierzonych do wykonywania czynności (obowiązków) pracowniczych i to one podlegają każdorazowo ocenie, a nie rodzaj stanowiska, jaki w dokumentach podał pracodawca. Ponadto, choć wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00), to dokumenty te podlegają każdorazowo weryfikacji. Wynika to z tego, że są to dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowią dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl

stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). To zatem oznacza, że nawet jeśli pracodawca ww. dokument pracownikowi wystawił, to i tak podlega on kontroli ZUS i Sądu i nie oznacza automatycznie, że praca w danym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych. Z drugiej zaś strony, brak takiego dokumentu bądź jego wadliwość nie przesądza o tym, że praca nie była wykonywana w warunkach szczególnych. Kwestia ta każdorazowo podlega badaniu przy uwzględnieniu tego, jakie czynności i rodzaj prac faktycznie wykonywał wnioskodawca i co ważne, w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym (także w sprawie o rekompensatę), dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. Wynika to z tego, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a nie tylko świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

W rozpatrywanej sprawie z przeprowadzonych przez Sąd dowodów jednoznacznie wynika, że K. K. w spornym okresie pracował jako kierowca samochodów ciężarowych, a jego podstawowym obowiązkiem było rozwożenie towarów do miejsc wskazywanych przez pracodawcę bądź ich transportowanie do zakładu pracodawcy. Przy tym przez cały okres zatrudnienia do wykonywania takich obowiązków ubezpieczony wykorzystywał pojazdy o masie przekraczającej 3,5 tony - marki J. czy L.. Ponadto praca była przez niego wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i ubezpieczony nie jeździł innymi pojazdami, ani nie wykonywał innych czynności, choć jednorazowo zdarzyło mu się naprawić swój samochód. Powyższe potwierdzili trzej świadkowie, a wśród nich pracodawca. Wskazane osoby niewątpliwie dysponowały wiedzą na temat pracy K. K. i z ich spójnej relacji wynika taki zakres obowiązków, jaki Sąd ustalił.

Praca, o której mowa, może zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca pozycji 2 Działu VIII (w transporcie i łączności) Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. Wymieniono tam m.in. pracę kierowców samochodów o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a taką pracę ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia niewątpliwie wykonywał. Jak wskazano, taki rodzaj i charakter pracy ubezpieczonego znajduje potwierdzenie przede wszystkim w zeznaniach świadków, którzy przez wiele lat pracowali jako kierowcy w tym samym zakładzie pracy co odwołujący, jak również w zeznaniach pracodawcy.

Z powyższych względów Sąd uznał sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego jako okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zatrudnienie to trwało od 1 lutego 1996r. do 18 września 2006r., a zatem okres tego zatrudnienia był na tyle długi, by przyjąć, że K. K. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych ponad 15 lat, a więc więcej niż minimalny próg, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia przesłanki do uzyskania dochodzonego od organu rentowego prawa do rekompensaty. W konsekwencji odwołanie podlegało uwzględnieniu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, ustanowioną w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 265).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami (...)